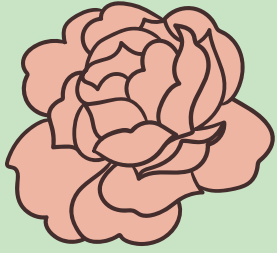

گنج

مهربانی برای رنج بیماری

مسیر نیکوکار مشهدی، همچنان با همت دخترانش ادامه دارد

فریده، فتانه و فهیمه کلاهان، دختران مرحوم حاج محمود کلاهان، مردی که در تمام مدت گفت و گوی ما از او نیکی هایش یاد می شد، در طبقه اول یکی از ساختمان های خیابان کوهسنگی و در دفتر کاری که تمام دیوارهای آن پر از تابلوهای تکریم و قدردانی نهاد های مردمی و دولتی بود، میزبان ما بودند. البته فهیمه میزبان غایب جمع بود. در حین این گفت و گو، ذهنم مشغول این بود که همه قصه ها از یک جایی شروع می شوند، ولی قصه خواهران کلاهان از جایی شروع می شود که یک زندگی تمام می شود. فریده، دختر بزرگ مرحوم کلاهان که ساکن آلمان است و برای انجام برخی امور خیرخواهانه به ایران آمده، با این جملات شروع کرد: «بارفتن پدر بر اثر بیماری سرطان در سال ۹۱، خلأ بزرگی در زندگی مان حس کردیم. گرچه با تمام توان برای درمانش تلاش کردیم، ولی تقدیر بر این بود که از میانمان برود. بعد از او، انگار بخشی از وجودمان را گم کرده بودیم.»

به یاد سعدی که حکمتش همیشه الهام بخش است، رو به خواهران کلاهان می گویم: «نام نیکو گر بماند ز آدمی، به کرو ماند سرای زرنگار!» فتانه کلاهان که عضویت اکثر شوراهای مشارکت بیمارستان های مشهد را دارد هم همین نظر را دارد: «درست است. پدر همیشه می گفتند بهترین میراثی که می توان برای فرزندان گذاشت، نام نیک است و ما دیدیم که چطور نام نیکش، بعد از رفتنش هم، همچنان زنده است. فراموش نمی کنم زمان تشییع پیکر پدرم حدود پنجاه یتیم زیر تابوت پدرم جمع شده بودند و برای او گریه می کردند و ما آن ها را اصلاً نمی شناختیم. بعد ها فهمیدیم این بیچه ها زیر نظر مؤسسه ای بودند که پدر از آن ها حمایت می کرد. همان موقع بود که تصمیم گرفتیم مسیر پدر را ادامه دهیم.»

راهله سرادار در تقویم نیکوکاری مشهد، سال ۱۳۹۲ با تولد مؤسسه ای گر خورده که نامش، تداعی گر سخاوت خورشید است: «میزبانان خورشید»، با این حال افراد کمی می دانند که این مؤسسه، ریشه در همتی زنانه دارد. گروهی از بانوان نیکوکار مشهدی با نام «حامی» دور هم جمع شدند تا بذرها و اولیه این نهال امید را بکارند.

برنامه از همان روز اول این بود که هزینه دارو و درمان بیماران نیازمند را تأمین کنند. تا هیچ بیماری به دلیل فقر، از حق حیات محروم نماند. همچنین تمرکز ویژه ای داشته باشند بر حمایت از بانوان نیازمند، به ویژه زنان سرپرست خانوار و کودکان بیمار. الان نیز بر سر همان میثاق و پیمان هستند، حتی هر هفته دور هم جمع می شوند تا هم گزارش از فعالیت هفتگی خود بدهند و هم موارد حمایتی را مطرح کنند. دورهمی آخر میزبانان خورشید فرصتی دست داد تا با برخی از این میزبانان آشنا شوم. از جمله با دونفر از سه خواهر «کلاهان» که سال هاست نامشان با کمک به بیماران نیازمند گر خورده است.

تمرکز بر حوزه درمان

از آن ها پرسیدم چرا از بین فعالیت های متعدد نیکوکارانه، فقط در بخش سلامت ورود کرده اند؟ فریده پیش قدم می شود و می گوید: «اعتقاد من این است که همه ما از بیماری دیگران غمگین و دلنگ می شویم. پدرمان هم از بیماری سرطان رنج می برد و ما این موضوع را با تمام وجود درک و حس کرده ایم. بنابراین دوست داریم به دیگران کمک کنیم به ویژه اگر فردی که سلامتی اش به خطر افتاده است نیاز مالی هم داشته باشد یعنی هم درد جسمی داشته باشد و هم درد روحی را تحمل کند و به دلیل شرایط نامناسب مالی خواسته باشد از درمان محروم شود.» فتانه نیز توضیح می دهد: «ما حتی زمانی که پدر زنده بودند، در حد خودمان، البته کمتر از الان، به دیگران کمک می کردیم. مثلاً بسته های معیشتی آماده می کردیم، اما بعد از فوت بابا، به طور گسترده ای وارد حوزه درمان شدیم.»

ساخت و تجهیز مراکز درمانی به نام پدر

به خوش نامی مرحوم کلاهان در میان بازاریان قدیمی لوازم خانگی که اشاره می کنم، فتانه کلاهان ما را یاد قصه های مردی می اندازد که نامش در بازار و صنعت با کار خیر گر خورده بود: «پدر مؤسس کارخانه طوس چینی بودند حدود سال های ۶۳ و در جوانی لوازم خانگی داشتند در خیابان خسروی مشهد. پدر از صفر شروع کرده بودند و با زحمت و نان حلالی که به دست آورده بودند، به دیگران کمک می کردند.»

فتانه به فعالیت هایی که بعد از فوت پدرشان همراه با دو خواهر دیگر انجام دادند اشاره می کند: «بابا پرورشگاهی در بولوار دلاوران ساختند و هر سال حدود ۱۰۰ زندانی را آزاد می کردند. سال ۷۸ وارد گروه دوستداران دانشگاه شدند که دکتر بهرامی مسئولیت آن را بر عهده داشت و از آن زمان وارد حوزه درمان و خدمات مربوط به آن شدند. من و دو خواهرم

از همان سال اول بعد از فوت بابا، کارهایی که او انجام می داد از درآمد شخصی و بدون دریافت کمک از دیگران ادامه دادیم. ابتدا یک حساب مشترک باز کردیم و با مقداری نقدینگی که داشتیم، فعالیت خود را در حوزه درمان آغاز کردیم. از تهیه تجهیزاتی مانند دستگاه اکودر بیمارستان دکتر شیخ شروع کردیم و سپس وارد حوزه ساخت مراکز درمانی شدیم. ما از بیماران پروانه ای، دیابت و اوتیسم نیز حمایت می کنیم. همچنین در حوزه هایی مانند آزادی زندانیان، بهزیستی و آموزش و پرورش فعالیت داشته ایم.»

آن ها از برخی مراکزی که طی این سال ها به نام حاج محمود کلاهان بنا کرده اند، می گویند: «یکی از این مراکز، ساخت آی سی یو کلاهان با ۷۰۰ متر زیربنای بیمارستان قائم (عج) بود که با ۲۴ تخت مجهز کردیم. این مرکز در ابتدا یک خرابه بود که ما از بنیاد گرفتیم و سپس آن را بازسازی کردیم. بعد، طب

